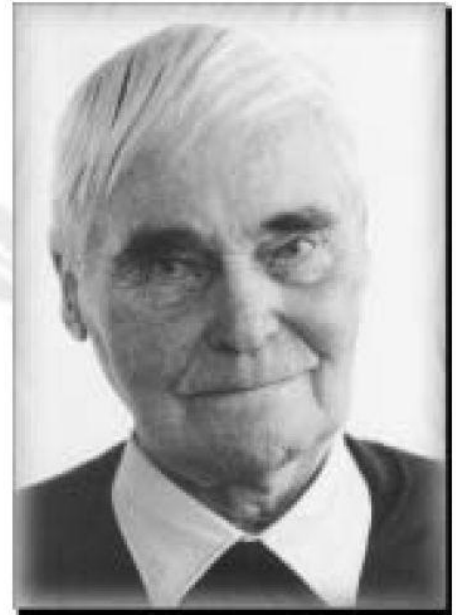

Runoja ja rähinää

Reino Haikonen
8.9.1921-13.12.2001 s.p. Räisälä
alikersantti
haavoittunut Pajarinkylän
valtauksessa 1941

Sotamuistoja 1:

Kuulat vinkui, kranaatit räiskyi, veljet kaatui vaieten, moni meistä sirpaleita kantaa kehossansa vieläkin, toivoen, ettei tämä koskaan toistuis, vaan rauha olis ikuinen.

Sotamuistoja 2:

Kaunis on elää, kaunist on kuolla, täällä Suomen sinitaivaan alla. Tää rauhaisa paikka on ihmisten elää, Nauttia kauniista luonnosta, voimia kerää. Sua Suomenneito en koskaan vaihtais pois. Tämän kauniimpaa ei varmaan missään muualla ois.

Sotamuistoja 3:

Reino Haikonen sai sirpalevammoja lonkkaan, rintakehään sekä oikeaan käteen ja jalkaan Pajarinkylän valtauksessa vuonna 1941. Kehoon jäi pysyvästi toistakymmentä sirpaletta.

Sotien välissä Haikonen toimi itsensä Adolf Ehrnroothin lähettinä. Usein Ehrnrooth muisti alaistaan sanomalla: - Älkääpä menkö vielä. Tässä on 20 markkaa. Tykkäisin, että kävisitte elokuvissa.

Vihollinen sen sijaan ei ollut yhtä ystävällinen silloin, kun Haikonen oli vanhojen miesten pataljoonassa. Joukkueenjohtaja oli kerran laittanut kaksi miestä kuulovartioon. Kun naapuri ampui räjähtäviä luoteja, luulivat nämä olevansa saarroksissa ja ottivat hatkat.

Joukkueenjohtaja vei sen jälkeen Haikosen

ryhmineen suon laitaa ja veisti lepästä laikan sanoen: - Tapaan sinut sitten tästä elävänä tai kuolleenä.

Vartiovuorojen vaihduttua pari kertaa yksi miehistä tuli herättämään Haikosen: - Nyt on rähinä käynnissä.

Kokonainen joukkue oli tulossa. Ja kuulaa tuli myös.

Suon reunassa oli kuitenkin turvallista olla, kun vihollinen ampui mäkeen. Haikonen oli konepistooleineen varma, että yksikään ei tule näkösalille elävänä. Sitten tuli joukkueenjohtaja, joka sanoi, että nyt mennään. Laikka-lausuma ei enää ollut voimassa.

Suon poikki näkyi suunliekkejä ja Haikosen kaveri oli jo lähtemässä, mutta lause ”tule lähemmäs, jos pelottaa” rauhoitti tilannetta. Haikonen sanoi vielä joukkueenjohtajalle, että hän ei ainakaan lähde mihinkään, mutta että patruunoita tarvitaan. Niitä tuli ja joukkueenjohtaja toimi lipastajana. Jonkun ajan kuluttua tuli parin kranaatin jälkeen hiljaisuus ja aamunkoitto.

Miellyttävämpiä muistoja mieheltä löytyi palkintokaapista. Siellä oli mm. Tauno Ripatin aikaisia lautasia Keravan 50 km hiihdosta.